

Men Per forstod nu, at de havde opfattet hans Ønske som en utidig Vigtighed, et Forsøg paa at gøre sig til af fornemme Vaner, og denne Miskendelse krænkede ham. Han sagde, at naar det var dem saa meget imod at se Professor Larsen her, vilde han hellere staa op og tage hjem.

Da Eberhardt forstod, at det var Alvor, trak han sig misfor nøjet bort for at give Pigen Ordre.

Signe vilde følge ham, men Per holdt hende tilbage.

„Signe,“ sagde han. „Du har jo det Brev, Moder har skrevet til mig, ikke sandt?“

„Vil du have det nu?“

„Ja, Tak. Det har jo føjet sig saa underligt, at jeg kan læse det her, hvor det er skrevet.“

Signe tog tavs et Nøgleknippe frem, aabnede en Skuffe i Sekretæren og kom tilbage med et forseglet Brev og en lille Pakke, der indeholdt Faderens Ur.

Først da Per var bleven ene, vovede han at se paa Brevet. Og der gled en Taage for hans Øjne, da han læste Udskriften, der var skrevet med Moderens egen, usikre Haand: „Til min Søn Peter Andreas, — at læse i en stille Time.“ Saa brød han Seglet og læste:

„I Vorherres Jesu Kristi velsignede Navn! Dette skriver jeg til dig, min Søn, for endnu en sidste Gang, inden mine Øjne lukkes, at prøve paa at tale til dit Hjerte, som du har tilsluttet, ej alene for din Moder og din i Herren hensovede Fader og alle andre, som staa dig menneskelig nær; men ogsaa for Gud den Almægtige og hans Naade ved Jesum Kristum. Jeg skriver dette, skønt jeg jo ikke engang veed, hvor du lever og færdes. Beständig skjuler du dig for os, og du har vel dine Grunde dertil. Dine Søskende ville vide, at du befinder dig langt borte, i Frankrig eller Amerika. Men hvor du saa er, et veed jeg, paa Guds Veje er du ikke. Du har jo valgt at trælle under Verdens Aag, og der staa skrevet, at den, der forhærder sig i Trods og Synd, for ham bliver Evangeliet skjult indtil Dagenes Ende.

„I en af sine Prædikener brugte din Fader engang det Billede om det gudløse Menneskes Liv, at det er som en Indespærring